

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — TDC A/S mod Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)

(Sag C-327/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 2002/22/EF — forsyningspligt — artikel 12 og 13 — beregning af omkostningerne ved forsyningspligten — artikel 32 — kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — direkte virkning — artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF — maritime nød- og sikkerhedstjenester i Danmark og Grønland — nationale bestemmelser — indgivelse af en ansøgning om kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — tremånedersfrist — ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet)

(2017/C 053/15)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TDC A/S

Sagsøgt: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Konklusion

- 1) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), og herunder navnlig direktivets artikel 32, skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, der fastsætter en kompensationsordning for varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, hvorefter en virksomhed ikke har krav på kompensation fra medlemsstaten for nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af denne supplerende obligatoriske tjeneste.
- 2) Direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det er til hinder for nationale bestemmelser, i medfør af hvilke en virksomhed, der er udpeget til at varetage supplerende obligatoriske tjenester, kun har krav på kompensation fra medlemsstaten for nettoomkostningerne ved varetagelse af disse tjenester, hvis disse omkostninger udgør en urimelig byrde for virksomheden.
- 3) Direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det er til hinder for nationale bestemmelser, i medfør af hvilke en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af en forsyningspligt udgøres af forskellen mellem samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med varetagelse af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger, som virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt.
- 4) Under omstændigheder som dem, der er omhandlet i hovedsagen, har det forhold, at den virksomhed, som varetager en supplerende obligatorisk tjeneste som omhandlet i forsyningspligtdirektivets artikel 32, udfører denne tjeneste ikke alene på dansk område, men også på grønlandsk område, ikke betydning for fortolkningen af bestemmelserne i dette direktiv.
- 5) Artikel 32 i direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det har direkte virkning, for så vidt som det forbyder medlemsstaterne at lade den virksomhed, der har til opgave at varetage en supplerende obligatorisk tjeneste, bære alle eller en del af omkostningerne herved.

- 6) Loyalitetsprincippet, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som underlægger en forsyningspligtudbyders indgivelse af ansøgninger om kompensation for underskuddet for det forgangne regnskabsår en frist på tre måneder at regne fra udløbet af den frist, som denne udbyder er pålagt for indsendelse af en årsrapport til den kompetente nationale myndighed, forudsat at denne frist ikke er mindre fordelagtig end den, der er fastsat i national ret for en tilsvarende ansøgning, og at den ikke gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til direktiv 2002/22, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

⁽¹⁾ EUT C 294 af 7.9.2015.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 21. december 2016 — Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH mod Universität für Bodenkultur Wien og VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-355/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 89/665/EØF — klageprocedurer i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter — artikel 1, stk. 3 — søgsmålsinteresse — artikel 2a, stk. 2 — begrebet »den berørte tilbudsgiver« — retten for en tilbudsgiver, der af den ordregivende myndighed er blevet endeligt udelukket, til at indgive en klage over den senere beslutning om tildeling af kontrakten)

(2017/C 053/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Sagsøgte: Universität für Bodenkultur Wien og VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Konklusion

Artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en tilbudsgiver, der er blevet udelukket fra en procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt ved en beslutning fra den ordregivende myndighed, som er blevet endelig, nægtes adgang til at klage over beslutningen om tildeling af den pågældende offentlige kontrakt og indgåelsen af kontrakten, når alene denne fravalgte tilbudsgiver og den virksomhed, som har fået tildelt kontrakten, har afgivet bud, og den nævnte tilbudsgiver har gjort gældende, at budet fra den virksomhed, som har fået tildelt kontrakten, også burde være blevet fravalgt.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 28.9.2015.